DOMSTOLENS KENDELSE (Første Afdeling)
6. marts 1997 *

I sag C-150/96 P,

Roberto Galtieri, midlertidigt ansat ved Europa-Parlamentet, Bruxelles, ved advokat Pietro Cuomo, Napoli, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Stef Oostvogels, 13, rue Aldringen, postboks 221,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 27. februar 1996 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-235/94, Galtieri mod Parlamentet (Sml. Pers. II, s. 129), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

den anden part i appelsagen er:

Europa-Parlamentet ved kontorchef Manfred Peter, Parlamentets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Sevón (refererende dommer), og dommerne D.A.O. Edward og P. Jann,

* Processprog: fransk.

generaladvokat: G. Cosmas
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved et processkrift, betegnet »appelstævning«, indleveret til Domstolens Justitskontor den 3. maj 1996 har Roberto Galtieri erklæret at ville »indanke« Rettens dom af 27. februar 1996 i sag T-235/94, Galtieri mod Parlamentet (Sml. Pers. II, s. 129, herefter »den appellerede dom«), for så vidt som Parlamentet ved dommen blev frifundet bl.a. for en af appellanten nedlagt påstand om annullation af Parlamentets afgørelse, som meddelt ham ved skrivelse af 19. januar 1994, om tilbagesøgning af beløb, han fejlagtigt havde fået udbetalt som husstandstillæg.

2 Hvad angår de relevante retsregler og de faktiske omstændigheder, der lå til grund for sagen mellem Roberto Galtieri og Parlamentet, udtalte Retten følgende:

»1. En midlertidigt ansat, der er gift, har i henhold til artikel 1 i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter henholdsvis 'bilag VII' og 'vedtægten'), sammenholdt med artikel 21 i vilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (herefter »ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte«) principielt ret til et husstandstillæg på 5% af den pågældendes grundløn. Såfremt ægtefællen udøver en erhvervsmæssig indtægtsgivende beskæftigelse med en årlig erhvervsmæssig indkomst, der inden fradrag af skat er højere end den årlige grundløn for en tjenestemand i lønklasse C3, tredje løntrin, får den ansatte, der har ret til husstandstillæg, ikke dette tillæg, medmindre ansættelsesmyndigheden ved særlig afgørelse har bestemt andet.

2. I henhold til vedtægtens artikel 85 kræves ethvert beløb, der fejlagtigt er udbetalt, tilbagebetalt, hvis modtageren har haft kendskab til fejlen, eller denne var så åbenbar, at han burde have kendt den. Ifølge artikel 45 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte finder vedtægtens artikel 85 tilsvarende anvendelse på midlertidigt ansatte.

3. Sagsøgeren er midlertidigt ansat ved Parlamentet. Siden juli 1980 har han været indplaceret i lønklasse B2. Siden januar 1990 har han beklædt en stilling som fuldmægtig for gruppen De Grønne. Siden juli 1984 har han været gift med P., som også er ansat i en af fællesskabsinstitutionerne.

4. Sagsøgeren har i henhold til artikel 1 i bilag VII oppebåret husstandstillæg fra den 1. juli 1984 til og med den 30. november 1993.

5. Med virkning fra den 1. november 1992 blev sagsøgerens ægtefælle, der var ansat i Rådet, indplaceret i lønklasse C4, fjerde løntrin. Ved Parlamentets afgørelse af 26. november 1992 blev hun overflyttet til denne institution med virkning fra den 16. november 1992 uden ændring af lønklasse eller løntrin. Ved Rådets afgørelse af 8. december 1992 blev hun forfremmet til lønklasse C3, første løntrin, med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 1992. Ved Parlamentets afgørelse af 1. februar 1993 om ophævelse og erstatning af afgørelsen af 26. november 1992 blev hun overflyttet til Parlamentet og indplaceret i lønklasse C3, første løntrin. Endelig blev hendes indplacering — efter at Parlamentets administration var blevet underrettet om beregningen af hendes anciennitet inden for løntrinnet — ændret til lønklasse C3, andet løntrin, ved Parlamentets afgørelse af 17. februar 1993.

6. Efter at have modtaget oplysninger om sagsøgerens familiemæssige situation i året 1993 fastslog Parlamentet, at sagsøgeren fra den 1. januar 1992 ikke længere havde ret til husstandstillæg på grund af ægtefællens forfremmelse med tilbagevir-

kende kraft til lønklasse C3 fra denne dato. Parlamentet besluttede at tilbagesøge et beløb på i alt 267 628 BFR, som det fandt var uberettiget udbetalt til sagsøgeren. Sagsøgeren blev underrettet om denne afgørelse, idet han først fik tilsendt en kopi af et notat af 22. november 1993 fra Kontoret 'Vedtægtsspørgsmål og Personaleadministration' til Lønningskontoret, hvori anførtes, at sagsøgeren fra den 1. januar 1992 ikke 'længere havde ret til husstandstillæg' på grund af 'hans ægtefælles forfremmelse til C3/2'. Dernæst tilsendte lederen af Kontoret for Vedtægtsspørgsmål og Personaleadministration, Helene Puech, sagsøgeren en skrivelse af 19. januar 1994, hvori det blev forklaret, at det fradragsbeløb på 267 628 BFR, der fremgik af hans lønseddel for december måned 1993, udgjorde det husstandstillæg, som han fra og med januar måned 1992 ikke længere havde ret til. I skrivelsen anførte Helene Puech, at tilbagesøgningen af beløbet ville blive fordelt over ni måneder med 30 000 BFR i hver af de første otte måneder, og hun anmodede sagsøgeren om at rette henvendelse, såfremt denne fordeling medførte vanskeligheder for ham personligt.

7. Ved skrivelse af 25. januar 1994 til Helene Puech påklagede sagsøgeren denne afgørelse. Efter at Parlamentet havde bekræftet sin holdning i en begrundet skrivelse af 4. februar 1994, indgav sagsøgeren ved skrivelse af 22. februar 1994 en formel klage i henhold til vedtægtens artikel 90 over den afgørelse, der var indeholdt i skrivelsen af 19. januar 1994. Han krævede afgørelsen ophævet og erstatning for det tab, den havde medført.

8. Der blev foretaget månedlige fradrag på 30 000 BFR i sagsøgerens løn i fem på hinanden følgende måneder fra februar 1994.«

3 Appellen vedrører alene Rettens anvendelse af vedtægtens artikel 85, således at alene den del af den appellerede dom, der vedrører denne bestemmelse, vil blive behandlet.

Anvendelsen af vedtægtens artikel 85 i den appellerede dom

4 Vedtægtens artikel 85 har følgende ordlyd:

»Ethvert beløb, der fejlagtigt er udbetalt, kræves tilbagebetalt, hvis modtageren har haft kendskab til fejlen, eller denne var så åbenbar, at han burde have kendt den.«

5 Retten har i præmis 46 i den appellerede dom udtalt, at det følger af fast praksis, at udtrykket »så åbenbar« i bestemmelsen ikke betyder, at modtageren af de fejlagtige udbetalinger er fritaget for enhver pligt til påpasselighed eller kontrol. Tværtimod skal beløbet betales tilbage, når der er tale om en fejl, som en tjenestemand, der må formodes at kende reglerne om lønnens udbetaling, og som udviser normal påpasselighed, ville have opdaget (Rettens dom af 24.2.1994, sag T-93/93, Burck mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 201, præmis 29, og af 10.2.1994, sag T-107/92, White mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 143, præmis 33). Retten har ligeledes udtalt, at der ved vurderingen af, om den pågældende tjenestemand har udvist tilstrækkelig påpasselighed, skal tages hensyn til hans mulighed for at foretage den nødvendige kontrol (Rettens dom af 24.2.1994, sag T-38/93, Stahlschmidt mod Parlamentet, Sml. Pers. II, s. 227, præmis 19).

6 Retten har dernæst i den appellerede doms præmis 47 fastlagt den regel, der gælder for det omtvistede tillæg, nemlig artikel 1, stk. 3, i bilag VII til vedtægten, hvorefter en tjenestemand ikke har ret til husstandstillæg, medmindre ansættelsesmyndigheden træffer særlig afgørelse herom, såfremt den pågældendes ægtefælle udøver en erhvervsmæssig indtægtsgivende beskæftigelse med en »årlig erhvervsmæssig indkomst, der inden fradrag af skat er højere end den årlige grundløn for en tjenestemand i lønklasse C3, tredje løntrin ...« og har i præmis 48 fastslået, at denne regel må betragtes som værende tilstrækkelig tydelig til, at en tjenestemand i kategori A,

som har arbejdet i Fællesskabets institutioner siden 1980, kan identificere den afgørende maksimumsgrænse, hvorefter han ikke længere har ret til husstandstillæg, medmindre ansættelsesmyndigheden træffer særlig afgørelse herom. I denne sammenhæng har Retten fastslået, at sagsøgeren ikke bestrider, at han måtte formodes at kende ægtefællens løn.

7 Retten har dernæst i den appellerede doms præmis 49 henvist til gældende praksis for, at en tjenestemand, som for sent har oplyst administrationen om ændringer i sin familiesituation og derigennem ved sin egen handlemåde har bragt sig i en retsstridig situation, ikke til støtte for at blive fritaget for sin forpligtelse til at tilbagebetale et tillæg, som han fejlagtigt fortsat har fået udbetalt, kan påberåbe sig, at han har været i god tro (ovennævnte dom i sagen White mod Kommissionen, præmis 50). På dette grundlag har Retten fastslået, at sagsøgeren i det mindste burde have givet meddelelse om den skete ændring i hans familiemæssige situation, da denne var afgørende for retten til husstandstillæg. Han undlod imidlertid at oplyse Parlamentet om Rådets forfremmelse af ægtefællen til lønklasse C4, fjerde løntrin, fra den 1. november 1992.

8 Retten har i den appellerede doms præmis 50-55 gennemgået det urigtigt udbetalte beløbs størrelse i sagen med henblik på en sammenligning med det beløb, der var tale om i sagen White mod Kommissionen, og som sagsøgeren havde påberåbt sig til støtte for, at overskridelsen var så ubetydelig, at det ikke drejede sig om en åbenbart fejlagtig udbetaling. Retten opgjorde den pågældende overskridelse til 87 000 BFR pr. år og fandt, at der var tale om et ikke ubetydeligt beløb, som en tjenestemand, der udviser normal påpasselighed, ikke kan undgå at opdage.

9 I præmis 56 i den appellerede dom har Retten fastslået, at sagsøgeren, såfremt han havde udvist normal påpasselighed, burde have været klar over, at de pågældende udbetalinger var åbenbart fejlagtige, og at Parlamentet derfor havde ret til at tilbagesøge de fejlagtigt udbetalte husstandstillæg for tiden fra den 1. november 1992 til

den 30. november 1993. Retten har dernæst fastslået, at sagsøgeren ved sin egen handlemåde — nemlig ved at undlade at oplyse administrationen om ægtefællens forfremmelse den 1. november 1992 til lønklasse C4, fjerde løntrin — bragte sig i en retsstridig situation, og at han derfor ikke kunne påberåbe sig, at han havde været i god tro med henblik på at blive fritaget for forpligtelsen til at tilbagebetale de fejlagtigt udbetalte beløb.

Appelsagen

10 I appelskriftet har appellanten bl.a. nedlagt påstand om, at »appellen antages til realitetsbehandling, og der gives appellanten medhold«, at Rettens dom »ophæves«, at appellanten gives medhold i de oprindelige påstande, og at Parlamentets afgørelse, som indeholdt i skrivelsen af 19. januar 1994, om tilbagesøgning af et beløb på 267 628 BFR annulleres.

11 Appellanten har fremført ét anbringende, som er, at Retten har tilsidesat vedtægtens artikel 85 ved at fastslå, at »den åbenbare fejl«, som må kræves, for at artikel 85 kan anvendes, allerede er godtgjort ved en kvantitativ overskridelse af maksimumsgrænsen i artikel 1 i bilag VII til vedtægten.

12 For at nå frem til dette resultat har Retten efter appellantens opfattelse fortolket den ovennævnte dom i sagen White mod Kommissionen på én gang ensidigt, da konklusionen i sagen støttedes på forskellige elementer, betragtet som en helhed, og ikke kun på et enkelt forhold, og samtidig vilkårligt udvidende, da det eneste forhold, som Retten har støttet sig på, nemlig den kvantitative overskridelse af grænsen, anvendes som en objektiv og absolut faktor som begrundelse for at anvende vedtægtens artikel 85. Efter appellantens opfattelse er en afgørelse, hvorved det fastslås, at et beløb på 87 000 BFR i sig selv udgør et bevis for fejlen og skal medføre, at artikel 85 bringes i anvendelse, på ingen måde begrundet og er uforenelig med principperne for bevisbyrde.

13 Parlamentet har nedlagt påstand om, at appellen forkastes.

Domstolens bemærkninger

14 Ifølge procesreglementets artikel 119 kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes, når som helst ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste den.

15 Det følger allerede af en sammenholdelse af den appellerede dom med den fremstilling appellanten har givet heraf, at han klart har læst dommen ensidigt og forkert. Til godtgørelse af, at fejlen var åbenbar, har Retten nemlig ikke alene støttet sig på overskridelsesbeløbet, men også på, at reglen i artikel 1, stk. 3, i bilag VII til vedtægten er klar, at appellanten er indplaceret på et vist ansvarsniveau (»kategori A«), og at han har længere tids erhvervserfaring i fællesskabsinstitutionerne (»siden 1980«), og dels på det forhold, at appellanten havde undladt at underrette Parlamentet om ægtefællens forfremmelse.

16 Da appellanten hævder, at den appellerede dom alene er støttet på ét enkelt forhold, og da det følger af en gennemlæsning af dommen, at Retten har taget en række omstændigheder i betragtning for at nå frem til sin afgørelse, må det herefter være åbenbart, at appellen skal forkastes.

Sagens omkostninger

17 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostnin-

ger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Europa-Parlamentet har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger. Appellanten har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale appelsagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler appelsagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 6. marts 1997.

R. Grass — L. Sevón

Justitssekretær — Formand for Første Afdeling